

Պարույր Սևակ

Ծերանում ենք

Ծերանում ենք, Պարո՛ւյր Սեվակ,

Ծերանում ենք, սիրելի՛ս,-

Հասակակից կանանց արդեն մենք նայում ենք եղբոր պես,

Նկատում ենք մատղաշներին,

Որոնք մեզ չեն նկատում.

Ամեն մի նոր ծանոթություն չի վերջանում էլ սիրով,

Ոչ էլ երգով մի անարվեստ, բայց պոռթկուն ու կրակված...

Ծերանում ենք, Պարո՛ւյր Սեվակ,

Ծերանում ենք, սիրելի՛ս.-

Մեր ապստամբ մազերն արդեն կա՛մ պատըժվել են մահով,

Կա՛մ իշխանաց իշխան սանրի խեղճ հպատակն են դարձել.

Մեր խոովկան մատներն արդեն դարձել են հեզ ու լսկան,

Իսկ դավադիր մեր ոտքերը՝ ընտանեսեր-տնասեր...

Ծերանում ենք, Պարո՛ւյր Սեվակ,

Ծերանում ենք, սիրելիս.-

Մե՛կ օր խմում

Եվ երկո՛ւ օր արդեն խումար ենք ընկնում,

Մե՛կ ժամ քայլում

Եվ երկո՛ւ ժամ խոսում դրա օգուտից

Կամ վնասից,

Եվ ըստ որում խոսում այնպե՛ս լրջորեն,

Կարծես մի մեծ գյուտ ենք արել
Կամ հերքում ենք մի հին գյուտ.
Եվ «բուժվել» կամ «հիվանդություն» բառերն արդեն օրեցօր
Հոլովվում են ու խոնհարվում ավելի շատ և նույնիսկ
Առավել քիչ դժգոհությամբ,
Քան թե թարուն պարծանքով...
Ծերանում ենք, Պարո՛ւյր Սեվակ,
Ծերանում ենք, սիրելի՛ս.-
Թափառելու ժամ չի մնում,
Չենք հասցընում ձանձրանալ.
Քիչ ենք թախծում մենք անատիթ,
Շատ ենք տխրում առիթով.
Քիչ ենք կարդում, շատ ենք գրում,
Շատ ենք խորհում, քիչ քնում,
Որովհետև «անքնություն» բառը դարձել է սոսինձ
Եվ ուզում է մեր քրքրված ջղերն իրար կպցրնել...
Ծերանում ենք, Պարո՛ւյր Սեվակ,
Ծերանում ենք, սիրելի՛ս,
Ծերանում ենք, սակայն կարծես
Դարձյա՛լ խելքի չենք գալիս.-
Դեռ հիմա՛ էլ զարմանում ենք.
Դեռ կարո՛ղ ենք զարմանալ,
Ժամացույցի սլաքները ետ ենք տալիս մտովին,
Ի՛նչ է թե մեր արդեն չարածն իբրև անենք աշխարհում.
Անկարելի հաղթանակի ելք ենք ճարում ինչ-որ կերպ.
Երբեմն էլի այս աշխարհն ենք դեռ չափշփում հուսալից
Դոն-Կիխոտի ոտքեր կոչված նո՛ւյն կարկինով ծայրամաշ.
Իսկ երբ մեկը խոր քնի մեջ մեր երագն է կոխկրտում,
Առաջվա՛ պես... առաջվա՛ պես վեր ենք ցատկում ճշարով...
Ծերանում ենք, Պարո՛ւյր Սեվակ,

Սակայն... խելքի շե՛նք գալիս...

10.XII.1963թ.

Երևան